Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

26 dubna 2012*

„Směrnice 2006/126/ES — Vzájemné uznávání řidičských průkazů — Odmítnutí členského státu uznat platnost řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal osobě, jíž byl na území prvního státu řidičský průkaz odňat“

Ve věci C-419/10,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Německo) ze dne 16. srpna 2010, došlým Soudnímu dvoru dne 23. srpna 2010, v řízení

Wolfgang Hofmann

proti

Freistaat Bayern,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení J. N. Cunha Rodrigues, předseda senátu, U. Lõhmus, A. Rosas (zpravodaj), A. Ó Caoimh a A. Arabadžev, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. září 2011,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za W. Hofmanna W. Säftelem, Rechtsanwalt,

— za Freistaat Bayern M. Niesem, Oberlandesanwalt při Landesanwaltschaft Bayern,

— za německou vládu T. Henzem a N. Graf Vitzthumem, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi G. Braunem a N. Yerrell, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 10. listopadu 2011,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech (přepracované znění) (Úř. věst. L 403, s. 18).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi W. Hofmannem, německým státním příslušníkem, který je držitelem řidičského průkazu vydaného Českou republikou, a Freistaat Bayern ve věci rozhodnutí, kterým bylo W. Hofmannovi odepřeno právo používat řidičský průkaz na území Spolkové republiky Německo.

Právní rámec

Unijní právní úprava

3 Druhý bod odůvodnění směrnice 2006/126 zní:

„Pravidla pro řidičské průkazy jsou základními prvky společné dopravní politiky, přispívají ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu a usnadňují volný pohyb osob, které se usazují v jiném členském státě, než ve kterém byl řidičský průkaz vydán. Vzhledem k významu individuálních dopravních prostředků podporuje vlastnictví řidičského průkazu, který je řádně uznán hostitelským členským státem, volný pohyb a svobodu usazování osob. […]“

4 Podle osmého bodu odůvodnění této směrnice je třeba z důvodu bezpečnosti silničního provozu stanovit minimální požadavky pro vydávání řidičských průkazů.

5 Patnáctý bod odůvodnění dané směrnice uvádí:

„Z důvodů bezpečnosti silničního provozu by členské státy měly mít možnost uplatňovat své vnitrostátní právní předpisy týkající se odebírání, pozastavování, prodlužování a rušení řidičských průkazů na všechny držitele řidičských průkazů, kteří získali obvyklé bydliště na jejich území.“

6 Článek 2 odst. 1 směrnice 2006/126 stanoví, že „[ř]idičské průkazy vydané členskými státy jsou vzájemně uznávány“.

7 Článek 7 odst. 1 a 5 této směrnice uvádí:

„1. Řidičské průkazy se vydávají pouze žadatelům, kteří:

a) složili zkoušku dovedností a chování a teoretickou zkoušku a splňují zdravotní požadavky, v souladu s ustanoveními příloh II a III,

[…]

e) mají obvyklé bydliště na území členského státu vydávajícího průkaz nebo mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují.

[…]

5.

a) Nikdo nesmí být držitelem více než jednoho řidičského průkazu;

b) členský stát odmítne vydat řidičský průkaz, jestliže zjistí, že žadatel již je držitelem řidičského průkazu;

c) členské státy přijmou k písmeni b) nezbytná opatření. Nezbytná opatření, pokud jde o vydání, náhradu, prodloužení platnosti nebo výměnu řidičského průkazu, zahrnují ověření skutečností u ostatních členských států, pokud existují přiměřené důvody se domnívat, že daný žadatel již je držitelem jiného řidičského průkazu;

d) za účelem usnadnění kontrol podle písmene b) využívají členské státy síť řidičských průkazů EU, a to od okamžiku jejího zprovoznění.

Aniž je dotčen článek 2, členský stát vydávající průkaz s náležitou péčí zajistí, aby osoba splňovala požadavky stanovené v odstavci 1 tohoto článku, a pokud je zjištěno, že průkaz byl vydán, aniž by byly tyto požadavky splněny, použijí své vnitrostátní právní předpisy týkající se zrušení nebo odebrání oprávnění k řízení.“

8 Článek 11 odst. 4 směrnice 2006/126 zní takto:

„Členský stát odmítne vydat řidičský průkaz žadateli, jehož řidičský průkaz byl v jiném členském státě omezen, pozastaven nebo odejmut.

Členský stát odmítne uznat platnost každého řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal osobě, jejíž řidičský průkaz je na území prvního státu omezen, pozastaven nebo odejmut.

Členský stát může rovněž odmítnout vydat řidičský průkaz žadateli, jehož řidičský průkaz byl v jiném členském státě zrušen.“

9 Článek 13 této směrnice stanoví:

„1. Se souhlasem Komise stanoví členské státy, kterým skupinám vymezeným v článku 4 odpovídají oprávnění získaná před provedením této směrnice.

Po konzultaci s Komisí mohou členské státy provést úpravy svých vnitrostátních právních předpisů, které jsou nezbytné pro účely provádění ustanovení čl. 11 odst. 4, 5 a 6.

2. Žádné řidičské oprávnění udělené před 19. lednem 2013 nebude odebráno nebo jakýmkoliv způsobem podmiňováno ustanoveními této směrnice.“

10 Článek 15 dané směrnice uvádí:

„Členské státy si vzájemně pomáhají při provádění této směrnice a vyměňují si informace o řidičských průkazech, které vydaly, vyměnily, nahradily, prodloužily nebo zrušily. Využívají sítě řidičských průkazů EU vytvořené pro tyto účely, a to od okamžiku jejího zprovoznění.“

11 Článek 16 odst. 1 a 2 téže směrnice uvádí:

„1. Členské státy do 19. ledna 2011 přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s čl. 1 odst. 1, článkem 3, čl. 4 odst. 1, 2, 3 a odst. 4 písm. b) až k), čl. 6 odst. 1 a odst. 2 písm. a), c), d) a e), čl. 7 odst. 1 písm. b), c) a d), odst. 2, 3 a 5, článkem 8, článkem 10, článkem 13, článkem 14, článkem 15 a přílohou I bodu 2, přílohou II bodu 5.2 týkajícího se skupin A1, A2 a A a přílohou IV, V a VI. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

2. Budou tyto předpisy používat od 19. ledna 2013.“

12 Článek 17 první pododstavec směrnice 2006/126 stanoví:

„Směrnice [Rady] 91/439/EHS [ze dne 29. července 1991 o řidičských průkazech (Úř. věst. L 237, s. 1; Zvl. vyd. 07/01, s. 317)] se zrušuje s účinkem od 19. ledna 2013, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnice ve vnitrostátním právu uvedených v příloze VII části B.“

13 Článek 18 směrnice 2006/126 zní takto:

„Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Ustanovení čl. 2 odst. 1, článku 5, čl. 6 odst. 2 písm. b), čl. 7 odst. 1 písm. a), článku 9, čl. 11 odst. 1, 3, 4, 5 a 6, článku 12 a příloh I, II a III se použijí od 19. ledna 2009.“

14 Podle čl. 1 odst. 2 směrnice 91/439 se „[ř]idičské průkazy vydané členskými státy vzájemně uznávají“.

15 Článek 7 odst. 1 této směrnice stanoví:

„1. Řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům

a) kteří vykonali zkoušku k získání řidičského oprávnění a kteří jsou zdravotně způsobilí v souladu s přílohami II a III;

b) kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují.“

16 Článek 8 odst. 2 a 4 uvedené směrnice stanoví:

„2. S výhradou zachování zásady teritoriality trestních a policejních předpisů může členský stát, ve kterém má držitel řidičského průkazu obvyklé bydliště, uplatňovat své vnitrostátní předpisy týkající se omezení, pozastavení, odnětí nebo zrušení řidičského oprávnění na držitele řidičského průkazu vydaného jiným členským státem a v případě nutnosti vyměnit za tímto účelem řidičský průkaz.

[…]

4. Každý členský stát může odmítnout uznat platnost jakéhokoli řidičského průkazu vydaného jiným členským státem osobě, na kterou se na území prvého členského státu vztahuje některé z opatření podle odstavce 2.

Každý členský stát může rovněž odmítnout vydat řidičský průkaz žadateli, na kterého se vztahuje takové opatření v jiném členském státě.“

Vnitrostátní právní úprava

17 Ustanovení § 28 odst. 1 první věty nařízení o oprávnění osob k provozu na pozemních komunikacích [Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)] ze dne 18. srpna 1998 (BGBl. 1998 I, s. 2214), ve znění vyplývajícím z nařízení ze dne 7. ledna 2009 (BGBl. 2009 I, s. 29), stanoví:

„Držitelé platného řidičského průkazu [Evropské unie] nebo [Evropského hospodářského prostoru (EHP)], kteří mají obvyklé bydliště ve smyslu § 7 odst. 1 nebo 2 v Německu, smějí – s výhradou omezení podle odstavců 2 až 4 – v rozsahu svého oprávnění řídit v této zemi motorová vozidla. […]“

18 Ustanovení § 28 odst. 4 uvedeného nařízení stanoví:

„Oprávnění podle odstavce 1 neplatí pro držitele řidičského průkazu [Unie] nebo EHP,

[…]

3. kterým byl řidičský průkaz v Německu odňat předběžně nebo pravomocně soudem nebo s okamžitou vykonatelností či pravomocně správním orgánem nebo kterým byl řidičský průkaz odepřen konečným rozhodnutím nebo kterým řidičský průkaz nebyl odňat jen proto, že se tito mezitím řidičského průkazu vzdali,

[…]

V případech uvedených v první větě bodech 2 a 3 může příslušný orgán vydat akt konstatující chybějící řidičské oprávnění. První věta body 3 a 4 se použije pouze v případě, kdy jsou opatření, která uvádí, zapsána v centrálním registru řidičů a nedošlo k žádnému vyškrtnutí podle § 29 zákona o silničním provozu (Straßenverkehrsgesetz).“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

19 Trestním příkazem ze dne 8. května 2007, který nabyl právní moci, Amtsgericht Memmingen (okresní soud v Memmingen) uložil W. Hofmannovi pokutu za řízení pod vlivem alkoholu. Kromě toho mu byl odňat řidičský průkaz a uložen zákaz žádat o nový řidičský průkaz po dobu 15 měsíců, tedy do dne 7. srpna 2008. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru v tomto ohledu vyplývá, že před vrácením tohoto řidičského průkazu po uplynutí období zákazu měl W. Hofmann požádat o vydání nového průkazu příslušný německý orgán, který měl rozhodnout, zda je třeba vrácení průkazu podmínit novou zkouškou k získání řidičského oprávnění, aby byla prokázána schopnost dotyčné osoby řídit, nebo povinným lékařsko-psychologickým přezkoušením, aby byla ověřena jeho způsobilost k řízení automobilů.

20 Při silniční kontrole dne 17. března 2009 německé orgány zjistily, že W. Hofmann je držitelem českého řidičského průkazu, který byl vydán dne 19. ledna 2009, a jako místo bydliště držitele tohoto průkazu je v něm uvedena obec Lažany (Česká republika). Tento řidičský průkaz byl zadržen německou policí při další silniční kontrole dne 25. března 2009. Daný průkaz byl předán německému orgánu příslušnému k vydávání řidičských průkazů.

21 Dopisem ze dne 20. dubna 2009 tento orgán W. Hofmannovi oznámil, že jeho český řidičský průkaz ho neopravňuje k řízení automobilů v Německu. V případě, že nesouhlasí s tím, aby byl v tomto dokumentu uveden záznam v tomto smyslu, bude vydáno deklaratorní rozhodnutí.

22 Vzhledem k tomu, že W. Hofmann odmítl uvedení tohoto záznamu, daný orgán rozhodnutím ze dne 15. července 2009 shledal, že český řidičský průkaz dotyčné osoby neopravňuje k řízení automobilů na německém území, a nařídil, aby byl v tomto dokumentu uveden záznam o jeho neplatnosti na daném území.

23 Dne 13. srpna 2009 podal W. Hofmann k Verwaltungsgericht Augsburg (správní soud v Augsbourgu) žalobu, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí.

24 Tento soud danou žalobu rozsudkem ze dne 11. prosince 2009 zamítl. Zásada vzájemného uznávání řidičských průkazů podle jeho názoru nebrání konstatování o neexistenci oprávnění W. Hofmanna používat v Německu český řidičský průkaz, neboť se čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 odchyluje od čl. 2 odst. 1 uvedené směrnice. Tento čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec nesmí být v souladu s judikaturou Soudního dvora, která vyplývá z rozsudků ze dne 26. června 2008,

Wiedemann a Funk (C-329/06 a C-343/06, Sb. rozh. s. I-4635), a Zerche a další (C-334/06 až C-336/06, Sb. rozh. s. I-4691) a týká se čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice 91/439, vykládán restriktivně. Připustit výjimky vyplývající z judikatury by bylo v rozporu se striktním odmítnutím uznat platnost řidičského průkazu, které nyní ukládá čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 za podmínek v něm stanovených. Účinný boj proti „turistice za řidičskými průkazy“, který představuje jeden z cílů dané směrnice, však vyžaduje zamezení jakémukoli obcházení poměrně striktních ustanovení týkajících se způsobilosti, která jsou v Německu použitelná po odnětí německého řidičského průkazu.

25 Odvoláním, které Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (vrchní správní soud v Bavorsku) připustil, se W. Hofmann v podstatě domáhal zrušení rozsudku Verwaltungsgericht Augsburg a rozhodnutí orgánu příslušného k vydávání řidičských průkazů ze dne 15. července 2009, přičemž tvrdil, že nejprve vyvstává otázka, zda je čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 použitelný na zahraniční řidičské průkazy vydané – stejně jako v projednávané věci – dne 19. ledna 2009, nebo později. Teprve poté vyvstává otázka, zda je judikatura Soudního dvora uvedená v předchozím bodě tohoto rozsudku použitelná na ustanovení této směrnice, která vstoupila v platnost dne 19. ledna 2009.

26 Vzhledem k tomu, že Bayerischer Verwaltungsgerichtshof měl pochybnosti o tom, zda je třeba na čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 použít judikaturu Soudního dvora k čl. 1 odst. 2 a čl. 8 odst. 2 a 4 směrnice 91/439, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je třeba čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 […] vykládat v tom smyslu, že členský stát musí odmítnout uznat na svém území platnost řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal v období, kdy neplatil zákaz žádat o nový řidičský průkaz, pokud byl jeho držiteli na území prvního členského státu jeho průkaz odňat a dotyčná osoba měla v okamžiku vydání průkazu své obvyklé bydliště na území členského státu vydání?“

Řízení před Soudním dvorem

27 Dopisem došlým Soudnímu dvoru dne 13. září 2011 předkládající soud informoval Soudní dvůr, že W. Hofmannovi byl rozsudkem Amtsgericht Memmingen ze dne 5. dubna 2011, který nabyl právní moci, odňat jeho řidičský průkaz a že vrácení daného průkazu je vyloučeno po dobu jednoho roku a šesti měsíců. Přestože již tedy není třeba rozhodovat o zjištění obsaženém v rozhodnutí orgánu příslušného k vydávání řidičských průkazů ze dne 15. července 2009, podle kterého český řidičský průkaz neopravňuje W. Hofmanna k řízení automobilů na německém území, je podle daného soudu i nadále nezbytné, aby Soudní dvůr rozhodl o předběžné otázce.

28 Procesní zástupce W. Hofmanna totiž nyní v reakci na odsouzení svého klienta v trestním řízení navrhuje změnu rozsudku Verwaltungsgericht Augsburg a určení protiprávnosti tohoto rozhodnutí ze dne 15. července 2009. Aby předkládající soud mohl rozhodnout o otázce, zda je dané rozhodnutí protiprávní, je nezbytné, aby Soudní dvůr odpověděl na předběžnou otázku. Řízení zahájené W. Hofmannem je pouze jedním z mnoha řízení, jejichž výsledek závisí na odpovědi Soudního dvora na tuto otázku.

K předběžné otázce

29 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 musí být vykládány v tom smyslu, že členský stát je v období, kdy pro držitele průkazu vydaného jiným členským státem neplatil zákaz žádat o nový řidičský průkaz, a i přesto, že podmínka obvyklého bydliště na území posledně uvedeného státu byla splněna, povinen odmítnout uznat platnost tohoto řidičského průkazu, pokud byl držiteli daného průkazu na území prvního členského státu předchozí řidičský průkaz odňat.

Úvodní poznámky

30 Úvodem je třeba určit, zda jsou čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 použitelné na skutkové okolnosti původního řízení.

31 Wolfgang Hofmann má za to, že z čl. 16 odst. 2 a čl. 13 odst. 2 směrnice 2006/126, podle kterého žádné řidičské oprávnění udělené před 19. lednem 2013 nebude odebráno nebo jakýmkoliv způsobem podmiňováno ustanoveními této směrnice, vyplývá, že den vstupu čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce této směrnice v platnost byl stanoven na 19. ledna 2013.

32 Evropská komise a německá vláda jsou naopak toho názoru, že čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 jsou použitelné na skutkové okolnosti původního řízení. Komise zejména zdůrazňuje, že tato směrnice vstoupila v platnost dne 19. ledna 2007 a že v rámci projednávané věci je určujícím prvkem vydání českého řidičského průkazu dne 19. ledna 2009. Německá vláda tvrdí, že čl. 13 odst. 2 dané směrnice nebrání použití čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce téže směrnice na řidičské průkazy vydané před 19. lednem 2013. To vyplývá zejména ze skutečnosti, že posledně uvedené ustanovení je podle čl. 18 druhého pododstavce směrnice 2006/126 použitelné od 19. ledna 2009. Naproti tomu článek 13 této směrnice je podle jejího čl. 16 odst. 1 a 2 použitelný až od 19. ledna 2013. Ani Spolková republika Německo neprovedla čl. 13 odst. 2 uvedené směrnice k dřívějšímu okamžiku.

33 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že i když směrnice 91/439 bude zrušena až od 19. ledna 2013, jsou čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 podle jejího čl. 18 druhého pododstavce použitelné od 19. ledna 2009 (viz rozsudek ze dne 1. března 2012, Akyüz, C-467/10, bod 31).

34 Z předkládacího rozhodnutí přitom vyplývá, že český řidičský průkaz W. Hofmanna, získaný dne 19. ledna 2009, byl německou policií zadržen dne 25. března 2009 a že dotyčný byl dopisem ze dne 20. dubna 2009 informován německým orgánem příslušným k vydávání řidičských průkazů o tom, že uvedený průkaz ho neopravňuje k řízení automobilů v Německu. Uvedený orgán poté rozhodnutím ze dne 15. července 2009 nařídil, aby byl v tomto dokumentu uveden záznam o jeho neplatnosti na německém území.

35 Z toho vyplývá, že čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 jsou použitelné *ratione temporis* na skutkové okolnosti původního řízení.

36 Argument W. Hofmanna, že čl. 13 odst. 2 směrnice 2006/126 v podstatě brání použití čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce uvedené směrnice, nemůže tento závěr vyvrátit.

37 Kromě ustanovení, která jsou uvedena v čl. 18 druhém pododstavci směrnice 2006/126 a mezi něž patří čl. 11 odst. 4 této směrnice, jsou totiž podle čl. 17 prvního pododstavce uvedené směrnice ostatní ustanovení této směrnice, zejména pak její článek 13, použitelná až od 19. ledna 2013.

38 Jak uvádí německá vláda, pokud by čl. 13 odst. 2 směrnice 2006/126 měl být vykládán v tom smyslu, že řidičský průkaz vydaný před 19. lednem 2013 nemůže být obecně odňat ani nijak omezen, nebylo by již možné použít čl. 11 odst. 4 této směrnice, pro který však její čl. 18 druhý pododstavec výslovně stanoví použití od 19. ledna 2009.

39 Každopádně, jak rovněž podotýká německá vláda, postavení článku 13 v rámci směrnice 2006/126 dosvědčuje, že odstavec 2 tohoto článku 13 neodkazuje na omezení, pozastavení nebo odnětí řidičského průkazu, ale pouze na oprávnění získaná pro řízení určitých kategorií vozidel.

40 Jak generální advokát uvedl v bodě 35 svého stanoviska, směrnice 2006/126 zavádí jednotný vzor řidičského průkazu Společenství, který má nahradit rozdílné řidičské průkazy existující v členských státech. Článek 4 uvedené směrnice stanoví a definuje jednotlivé skupiny řidičských průkazů, se kterými členské státy, z nichž každý definoval své vlastní skupiny řidičských průkazů, musí zajistit rovnocennost.

41 Článek 13 směrnice 2006/126, nadepsaný „Rovnocennost řidičských průkazů, které neodpovídají vzoru Společenství“, má tak pouze vyřešit otázku rovnocennosti mezi oprávněními získanými před provedením této směrnice a jednotlivými skupinami řidičských průkazů definovanými touto směrnicí.

42 Tato analýza je potvrzena přezkumem přípravných prací na směrnici 2006/126, z nichž vyplývá, jak uvedl generální advokát v bodě 37 svého stanoviska, že čl. 13 odst. 2 této směrnice byl doplněn z podnětu Evropského parlamentu, který toto doplnění odůvodnil tím, že výměna starých řidičských průkazů nesmí v žádném případě způsobit ztrátu nebo omezení získaných oprávnění, pokud jde o povolení řídit různé kategorie vozidel.

Odpověď Soudního dvora

43 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury stanoví čl. 1 odst. 2 směrnice 91/439 vzájemné uznávání bez jakýchkoliv formalit řidičských průkazů vydaných v členských státech. Toto ustanovení ukládá členským státům jasnou a přesnou povinnost, která neponechává žádný prostor pro uvážení, pokud jde o opatření, jež mají být přijata k jejímu splnění (viz zejména rozsudky ze dne 19. února 2009, Schwarz, C-321/07, Sb. rozh. s. I-1113, bod 75; ze dne 19. května 2011, Grasser, C-184/10, Sb. rozh. s. I-4057, bod 19, a výše uvedený rozsudek Akyüz, bod 40).

44 Jak již Soudní dvůr rozhodl v bodě 40 výše uvedeného rozsudku Akyüz, stejně je tomu tak i pokud jde o čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126, jehož znění je totožné se zněním čl. 1 odst. 2 směrnice 91/439.

45 Soudní dvůr měl krom toho opakovaně za to, že členský stát vydání musí ověřit, zda jsou splněny minimální podmínky uložené unijním právem, zejména podmínky týkající se bydliště a způsobilosti k řízení, stanovené v čl. 7 odst. 1 směrnice 91/439, a tudíž zda je vydání řidičského průkazu oprávněné (viz výše uvedené rozsudky Schwarz, bod 76, a Grasser, bod 20).

46 Pokud orgány členského státu vydaly řidičský průkaz v souladu s čl. 1 odst. 1 směrnice 91/439, nejsou jiné členské státy oprávněny ověřovat dodržení podmínek vydání stanovených touto směrnicí. Držení řidičského průkazu vydaného členským státem musí být totiž považováno za důkaz toho, že držitel tohoto řidičského průkazu splňoval v den, kdy mu byl průkaz vydán, zmíněné podmínky (viz zejména výše uvedené rozsudky Schwarz, bod 77, a Grasser, bod 21).

47 Tyto úvahy jsou plně použitelné na systém zavedený směrnicí 2006/126, ve které byla zásada vzájemného uznávání řidičských průkazů vydaných v členských státech znovu potvrzena, jak vyplývá z bodu 44 tohoto rozsudku, použitím stejných slov jako ve směrnici 91/439.

48 Pokud jde o směrnici 91/439, Soudní dvůr měl nicméně za to, že čl. 1 odst. 2, čl. 7 odst. 1 písm. b), jakož i čl. 8 odst. 2 a 4 této směrnice nebrání tomu, aby hostitelský členský stát odmítl na svém území uznat řidičský průkaz vydaný později jiným členským státem, pokud je prokázáno, nikoli na základě informací pocházejících od hostitelského členského státu, ale na základě údajů uvedených v samotném řidičském průkazu nebo jiných nesporných informací pocházejících od členského státu vydání, že při vydání tohoto řidičského průkazu nebyla splněna podmínka obvyklého bydliště stanovená v uvedeném čl. 7 odst. 1 písm. b) (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky Wiedemann a Funk, bod 72, a Grasser, bod 33). Je třeba rovněž uvést, že Soudní dvůr rozhodl, že skutečnost, že hostitelský členský stát vůči držiteli uvedeného průkazu neuplatnil žádné opatření ve smyslu čl. 8 odst. 2 uvedené směrnice, není v tomto ohledu relevantní (viz výše uvedený rozsudek Grasser, bod 33).

49 Soudní dvůr dále rozhodl, že ustanovení čl. 1 odst. 2 a čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 nebrání tomu, aby členský stát odmítl osobě, které byl na jeho území odňat řidičský průkaz a uložen zákaz podat žádost o nový řidičský průkaz v průběhu určitého období, uznat nový řidičský průkaz vydaný jiným členským státem v průběhu tohoto období zákazu (viz výše uvedené rozsudky Wiedemann a Funk, bod 65, a Schwarz, bod 83, a usnesení ze dne 3. července 2008, Möginger, C-225/07, bod 38).

50 Soudní dvůr měl v tomto ohledu za to, že se uvedeného čl. 8 odst. 4 nemůže naproti tomu dovolávat členský stát k tomu, aby odmítl na neomezenou dobu uznat osobě, na kterou se na jeho území vztahuje opatření omezení, pozastavení, odnětí nebo zrušení řidičského průkazu vydaného tímto členským státem, platnost jakéhokoli průkazu, který může být vydán později, tedy po uplynutí období zákazu, jiným členským státem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Kapper, C-476/01, Sb. rozh. s. I-5205, bod 76; výše uvedený rozsudek Wiedemann a Funk, bod 63, jakož i výše uvedený rozsudek Schwarz, bod 85, a usnesení ze dne 6. dubna 2006, Halbritter, C-227/05, bod 28).

51 Pokud byl tedy určité osobě v jednom členském státě odňat její řidičský průkaz, neumožňuje čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 v zásadě tomuto členskému státu odmítnout uznat platnost řidičského průkazu vydaného později jiným členským státem téže osobě mimo období zákazu podat žádost o nový řidičský průkaz (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky Kapper, bod 76; Wiedemann a Funk, bod 64, jakož i Schwarz, bod 86, a výše uvedená usnesení Halbritter, bod 27, a Möginger, bod 44).

52 S ohledem na rozdílné znění čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 a ustanovení směrnice 2006/126, které tomuto článku odpovídá, a sice čl. 11 odst. 4 posledně uvedené směrnice, je třeba určit, zda je třeba tato dvě ustanovení napříště vykládat odlišně, takže podmínky stanovené judikaturou Soudního dvora – připomenutou v bodech 48 až 51 tohoto rozsudku – pro použití čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 by nebyly použitelné na takovou situaci, jako je situace W. Hofmanna, která je upravena směrnicí 2006/126.

53 I když čl. 8 odst. 4 první pododstavec směrnice 91/439 uvádí, že každý členský stát může odmítnout uznat platnost jakéhokoli řidičského průkazu vydaného jiným členským státem osobě, jejíž řidičský průkaz byl na území prvního státu omezen, pozastaven, odňat nebo zrušen, čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 stanoví, že „[č]lenský stát odmítne uznat platnost každého řidičského průkazu, který jiný členský stát vydal osobě, jejíž řidičský průkaz je na území prvního státu omezen, pozastaven nebo odejmut“. Znění posledně uvedeného ustanovení tak členským státům napříště ukládá povinnost odmítnout uznat takový řidičský průkaz, zatímco čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 jim v tomto ohledu ponechával prostor pro uvážení.

54 K této otázce zastává W. Hofmann názor, že z totožnosti použitých výrazů lze snadno dovodit, že čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 obsahuje stejné výjimky ze zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů, jako jsou výjimky, které již existovaly podle čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439, jak je vykládá Soudní dvůr. Vzhledem k tomu, že formulace zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů uvedená v čl. 1 odst. 2 směrnice 91/439 a v čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126 zůstala nezměněna, neexistuje žádný důvod pro to, aby se judikatura týkající se této zásady vyvíjela. Skutečnost, že došlo k omezení posuzovací pravomoci členských států za účelem odmítnutí uznat průkaz vydaný jiným členským státem, nemá vliv na podmínky pro použití čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126.

55 Rovněž Komise má za to, že i když nová ustanovení již členským státům neponechávají naprostou volnost v otázce odmítnutí uznání řidičského průkazu, ale ukládají jim povinnost odmítnout uznat řidičský průkaz, jsou-li splněny podmínky takového odmítnutí, podmínky, za kterých podle dřívějších ustanovení uznání řidičského průkazu mohlo být odmítnuto nebo nyní musí být odmítnuto, se nezměnily. Podle tohoto orgánu nelze ze znění čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 vyvodit neplatnost příslušných rozsudků Soudního dvora týkajících se podmínek, které platily na základě směrnice 91/439. I když všechny přípravné práce na směrnici 2006/126 zdůrazňují nově stanovenou povinnost nevydat a neuznat řidičský průkaz, nikterak neuvádí změnu podmínek nevydání nebo neuznání řidičského průkazu.

56 V opačném případě by občan Unie již mohl řidičský průkaz získat pouze v členském státě, ve kterém byl tento průkaz dříve omezen, pozastaven nebo odňat, a to bez časového ohraničení tohoto omezení.

57 Freistaat Bayern naproti tomu tvrdí, že uvedené podmínky byly stanoveny judikaturou Soudního dvora vydanou na základě směrnice 91/439 a že tato judikatura již platí pouze pro řidičské průkazy vydané před 19. lednem 2009.

58 Kromě toho čl. 11 odst. 4 první pododstavec směrnice 2006/126 na rozdíl od čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 napříště ukládá členskému státu povinnost, aniž mu ponechává jakoukoli posuzovací pravomoc, odmítnout vydat nový řidičský průkaz dotyčné osobě, které byl v jiném členském státě řidičský průkaz omezen, pozastaven nebo odňat.

59 Freistaat Bayern z toho vyvozuje, že judikaturu Soudního dvora týkající se výkladu čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 nelze použít na čl. 11 odst. 4 první a druhý pododstavec směrnice 2006/126. Freistaat Bayern je toho názoru, že podle posledně uvedené směrnice platí, že pokud členský stát odmítne uznat řidičský průkaz vydaný dotyčné osobě jiným členským státem, když byl tento řidičský průkaz omezen, pozastaven nebo odňat na jeho území, uvedený stát odmítá uznat akt, který je v rozporu s unijním právem. Podle čl. 11 odst. 4 prvního pododstavce směrnice 2006/126 totiž tento jiný členský stát nebyl oprávněn k takovému vydání. Článek 11 odst. 4 této směrnice tak představuje *lex specialis* ve vztahu k čl. 2 odst. 1 uvedené směrnice a ukládá členským státům povinnost odmítnout uznat řidičské průkazy, které nebyly vydány v souladu s unijním právem.

60 Přípravné práce na směrnici 2006/126 tuto analýzu potvrzují. Znění čl. 11 odst. 4 prvního a druhého pododstavce této směrnice vyplývá z pozměňovacího návrhu Výboru Evropského parlamentu pro dopravu a cestovní ruch, jehož zjevným cílem bylo reagovat na výše uvedený rozsudek Kapper a odpovědět na tento rozsudek legislativní cestou.

61 Německá vláda zdůrazňuje, že čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 se podle jeho znění netýká případného porušení podmínky obvyklého bydliště na území členského státu vydávajícího řidičský průkaz ani uplynutí případného období, kdy platí zákaz získat nový řidičský průkaz. I když je ve francouzské („à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait“) a anglické verzi tohoto ustanovení („to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory“) použit přítomný čas, znění tohoto ustanovení podle německé vlády plně umožňuje, aby bylo použito na osobu, jejíž řidičský průkaz byl odňat podle německého práva a v jejímž případě období, kdy platil dočasný zákaz získat nový řidičský průkaz, uplynulo. V případě, že dané osobě nebyl německý řidičský průkaz dosud vrácen, je této osobě daný řidičský průkaz i nadále „odňat“.

62 Další podmínky pro použití, které nebyly výslovně stanoveny v čl. 11 odst. 4 druhém pododstavci směrnice 2006/126, nelze podle německé vlády odůvodnit „restriktivním výkladem“ tohoto ustanovení. Ustanovení nesmí být předmětem takového výkladu pouze z toho důvodu, že představuje výjimku – v projednávaném případě – ze zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů zakotvené v čl. 2 odst. 1 uvedené směrnice.

63 Německá vláda dodává, že povinnost členského státu odmítnout uznat platnost řidičského průkazu v případech stanovených v čl. 11 odst. 4 druhém pododstavci směrnice 2006/126 umožňuje zajistit bezpečnost silničního provozu, a v důsledku toho chránit právo na život, právo na nedotknutelnost lidské osobnosti a právo na vlastnictví, která jsou zakotvena v článcích 2, 3 a 17 Listiny základních práv Evropské unie a mají stejnou právní hodnotu jako základní svobody, k nimž přispívá zásada vzájemného uznávání uvedená v čl. 2 odst. 1 směrnice 2006/126.

64 Uvedená vláda je rovněž toho názoru, že historie vzniku čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce této směrnice ukazuje, že autoři této směrnice si přáli znovu upřednostnit snahy o posílení boje proti „turistice za řidičskými průkazy“, a zvýšit tak bezpečnost silničního provozu, oproti zásadě vzájemného uznávání, která vychází z pojmu „volný pohyb“ a která se až dosud uplatňovala v judikatuře Soudního dvora. Předpokládaná vůle orgánů, které se podílely na přijetí uvedené směrnice, podmínit použití čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce této směrnice porušením podmínky obvyklého bydliště na území členského státu vydávajícího řidičský průkaz nebo neuplynutím období, kdy platí zákaz získat nový průkaz, se naproti tomu nikde neobjevuje.

65 V tomto ohledu je však třeba mít za to, že rozdílné znění čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 a čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 nemůže zpochybnit podmínky, jak jsou stanoveny v judikatuře Soudního dvora, za kterých mohlo být uznání řidičského průkazu odmítnuto na základě ustanovení směrnice 91/439 a musí být napříště odmítnuto na základě ustanovení směrnice 2006/126.

66 Kromě přeměny dřívější prosté možnosti neuznání na povinnost a zavedení rozdílu mezi omezením, pozastavením a odnětím na jedné straně a zrušením na straně druhé se totiž znění čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126 oproti čl. 8 odst. 4 prvnímu pododstavci směrnice 91/439 podstatně nezměnilo.

67 I když je pravda, že jazykové verze čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126, zejména pak jeho německá verze („einer Person […], deren Führerschein […] eingeschränkt, ausgesetzt oder entzogen *worden ist*“), jsou formulovány tak, že nevylučují, aby účinky opatření uvedených v tomto ustanovení pominuly, nic to nemění na tom, že mnoho jiných jazykových verzí čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126, jako jsou francouzská a anglická verze („à une personne dont le permis de conduire fait l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait“ a „to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory“), vyjadřují myšlenku, že aby byl daný členský stát povinen odmítnout uznat řidičský průkaz, uvedená opatření musí platit v okamžiku, kdy je řidičský průkaz vydán osobě, na jejíž průkaz bylo na území členského státu uplatněno jedno z těchto opatření.

68 Podle ustálené judikatury však formulace použitá v jednom z jazykových znění ustanovení unijního práva nemůže sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto ustanovení ani jí nemůže být přiznána přednostní povaha vzhledem k jiným jazykovým zněním (viz zejména rozsudky ze dne 3. dubna 2008, Endendijk, C-187/07, Sb. rozh. s. I-2115, bod 23; ze dne 9. října 2008, Sabatauskas a další, C-239/07, Sb. rozh. s. I-7523, bod 38, a ze dne 5. května 2011, Kurt und Thomas Etling a další, C-230/09 a C-231/09, Sb. rozh. s. I-3097, bod 60). Jednotlivá jazyková znění unijního právního předpisu musí být vykládána jednotně, a tedy v případě rozdílů mezi těmito zněními musí být dotčené ustanovení vykládáno podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž část tvoří (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Endendijk, bod 24; rozsudek ze dne 29. dubna 2010, M a další, C-340/08, Sb. rozh. s. I-3913, bod 44, a výše uvedený rozsudek Kurt und Thomas Etling a další, bod 60).

69 V každém případě je třeba konstatovat, že německá verze čl. 8 odst. 4 prvního pododstavce směrnice 91/439 používá minulý čas („einer Person […], auf die […] eine der in Absatz 2 genannten Maßnahmen angewendet *wurde*“), a tato okolnost Soudnímu dvoru nezabránila mít za to, že členský stát se nemůže tohoto ustanovení dovolávat k odmítnutí na neomezenou dobu uznat osobě, které byl na jeho území odňat řidičský průkaz, platnost každého průkazu, který by jí mohl být později vydán jiným členským státem.

70 I když sice z přípravných prací na směrnici 2006/126 vyplývá, že unijní zákonodárce si přál posílit boj proti „turistice za řidičskými průkazy“ tím, že změnil možnost neuznat řidičský průkaz vydaný jiným členským státem na povinnost, aby bylo zajištěno vzájemné uznávání omezení, pozastavení nebo odnětí, nevyplývá však z těchto přípravných prací, že podmínky, za kterých je členský stát oprávněn, nebo – pokud jde o tuto směrnici – povinen neuznat řidičský průkaz vydaný jiným členským státem, jak byly stanoveny judikaturou Soudního dvora, byly zpochybněny.

71 Soudní dvůr kromě toho opakovaně připomněl, že možnost uvedená v čl. 8 odst. 4 směrnice 91/439 představuje výjimku z obecné zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů, a musí být proto vykládána restriktivně (viz zejména rozsudek ze dne 20. listopadu 2008, Weber, C-1/07, Sb. rozh. s. I-8571, bod 29; rozsudek Schwarz, bod 84, a usnesení ze dne 2. prosince 2010, Scheffler, C-334/09, Sb. rozh. s. I-12379, bod 63). Pokud jde o povinnost uvedenou nyní v čl. 11 odst. 4 druhém pododstavci směrnice 2006/126, toto zjištění přitom stále platí. Také tato povinnost totiž představuje výjimku z obecné zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů, která je znovu potvrzena v čl. 2 odst. 1 uvedené směrnice.

72 Je třeba dodat, že první a druhý pododstavec čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 rozlišují případy vydání a uznání řidičského průkazu osobě, jejíž řidičský průkaz je omezen, pozastaven nebo odňat v jiném členském státě. Kromě tohoto rozlišení mají tento první a druhý pododstavec obdobné znění. Pokud tedy čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 musí být vykládán v tom smyslu, že toto ustanovení stanoví povinnost členského státu neuznat každý řidičský průkaz vydaný jiným členským státem osobě, jejíž řidičský průkaz je omezen, pozastaven nebo odňat v prvním členském státě, obdobně musí být vykládán i čl. 11 odst. 4 první pododstavec této směrnice, který tak stanoví povinnost nevydat takové osobě řidičský průkaz.

73 Z přípravných prací na směrnici 2006/126 v tomto ohledu vyplývá, že vůlí unijního zákonodárce bylo posílit zásadu jediného řidičského průkazu a zabránit tomu, aby osobě, jejíž řidičský průkaz je omezen, pozastaven nebo odňat v jednom členském státě, mohl být řidičský průkaz vydán v jiném členském státě nebo uznána platnost takového průkazu [v tomto smyslu viz návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) o řidičských průkazech (přepracované znění) ze dne 21. října 2003, COM(2003) 621 final, předložený Komisí, s. 6].

74 Z toho však nevyplývá, že by osoba, jejíž řidičský průkaz byl omezen, pozastaven nebo odňat v jednom členském státě, již nikdy nemohla získat nový řidičský průkaz v jiném členském státě, a to ani po uplynutí období, kdy platil dočasný zákaz – který byl případně uložen společně s takovým opatřením v prvním členském státě – získat nový průkaz.

75 Výklad čl. 11 odst. 4 druhého pododstavce směrnice 2006/126, který zastávají Freistaat Bayern a německá vláda, by však na základě čl. 11 odst. 4 prvního pododstavce směrnice 2006/126 vedl k uložení trvalého zákazu, neomezeného v čase, aby členský stát vydal nový řidičský průkaz osobě, jejíž řidičský průkaz byl v minulosti omezen, pozastaven nebo odňat v jiném členském státě.

76 V tomto kontextu je třeba připomenout, že podle čl. 7 odst. 1 písm. b) směrnice 91/439 a čl. 7 odst. 1 písm. e) směrnice 2006/126 může řidičský průkaz vydat pouze členský stát, na jehož území má žadatel své obvyklé bydliště. Jedinou možností osoby, jejíž řidičský průkaz byl v jednom členském státě odňat a která následně přemístila své bydliště do jiného členského státu, jak získat nový řidičský průkaz v souladu se směrnicemi 91/439 a 2006/126, je tak obrátit se na příslušné orgány členského státu, ve kterém má nové bydliště.

77 Vykládat čl. 11 odst. 4 směrnice 2006/126 v tom smyslu, že by taková osoba již nemohla získat řidičský průkaz ve členském státě, ve kterém má nové bydliště, a to ani po uplynutí případného období, kdy platil zákaz žádat o nový průkaz, by tedy znamenalo omezení práva svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, které je přiznáno občanům Unie článkem 21 SFEU a jehož výkon má být směrnicí 2006/126 usnadněn.

78 Jak Soudní dvůr judikoval ve vztahu ke směrnici 91/439, připustit, že členský stát je oprávněn se opřít o svá vnitrostátní ustanovení, aby bez časového omezení bránil uznání platnosti řidičského průkazu vydaného jiným členským státem, by totiž bylo samotným popřením zásady vzájemného uznávání řidičských průkazů, která představuje klíčovou oporu systému zavedeného směrnicí 2006/126 (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Kapper, bod 77, jakož i výše uvedené usnesení Halbritter, bod 28).

79 Je však třeba upřesnit, že Freistaat Bayern a německá vláda na jednání v podstatě tvrdily, že k tomu, aby osoba, jejíž řidičský průkaz byl odňat v jednom členském státě, mohla v souladu se směrnicí 2006/126 získat nový řidičský průkaz v jiném členském státě a tento nový řidičský průkaz mohl být uznán ostatními členskými státy, je nezbytné, aby členský stát vydání spolupracoval s členským státem, který daný řidičský průkaz odňal. Členský stát vydání musí být podle této vlády tímto jiným členským státem informován o důvodech, které vedly k tomuto odnětí, a musí ověřit, zda tyto důvody pominuly.

80 S touto argumentací však nelze souhlasit.

81 Je pravda, že povinnost uvedená nyní v čl. 11 odst. 4 prvním pododstavci směrnice 2006/126 zahrnuje spolupráci členských států při ověřování, zda je žadatel o řidičský průkaz již držitelem průkazu vydaného v jiném členském státě, pokud, jak stanoví čl. 7 odst. 5 písm. c) této směrnice, existují přiměřené důvody se domnívat, že tomu tak je, a zda se na uvedeného žadatele v případě odnětí jeho řidičského průkazu v jiném členském státě vztahuje období, kdy platí zákaz žádat o nový řidičský průkaz. Článek 15 uvedené směrnice kromě toho znovu potvrzuje potřebu vzájemné pomoci a výměny informací mezi členskými státy.

82 Avšak uložit jako podmínku vydání řidičského průkazu členským státem, ve kterém má žadatel bydliště, absolutní povinnost příslušných orgánů, aby se vzájemně konzultovaly a systematicky ověřovaly, že důvody, které předtím vedly k odnětí řidičského průkazu, pominuly, by vyžadovalo vytvoření složitého systému umožňujícího určit, zda žadateli o řidičský průkaz nebyl, a to i dlouho předtím, odňat řidičský průkaz v žádném jiném členském státě. Ve směrnici 2006/126 není každopádně takový systém výslovně upraven. I když síť s řidičskými průkazy Evropské unie může usnadnit zavedení takového systému, tato síť však není ještě zprovozněna a nemůže v tomto ohledu představovat užitečný nástroj, pokud jde o případná opatření odnětí, která byla přijata v jiných členských státech v dávné minulosti.

83 Krom toho osobě, která žádá o vydání řidičského průkazu v některém členském státě, mohl být v minulosti v jiném členském státě odňat řidičský průkaz z různých důvodů, zejména z důvodů dotčených ve věci v původním řízení, ale rovněž pro jiná, dokonce i méně závažná, porušení pravidel silničního provozu. Přitom ověření toho, že některé z těchto důvodů pro odnětí pominuly, by mohlo být obtížně uskutečnitelné a směrnice 2006/126 navíc v tomto ohledu neposkytuje žádné informace.

84 V tomto kontextu je třeba rovněž připomenout, že Soudní dvůr judikoval, pokud jde o směrnici 91/439, že hostitelský členský stát, který podřídí vydání řidičského průkazu přísnějším vnitrostátním podmínkám, zejména po odnětí předchozího řidičského průkazu, nemůže odmítnout uznat řidičský průkaz vydaný později jiným členským státem pouze z toho důvodu, že držitel tohoto nového řidičského průkazu jej obdržel podle vnitrostátní právní úpravy, která neukládá stejné požadavky jako tento hostitelský členský stát (viz výše uvedený rozsudek Wiedemann a Funk, bod 54). Tento výklad rovněž platí, pokud jde o směrnici 2006/126, která podobně jako směrnice 91/439 stanoví minimální harmonizaci vnitrostátních ustanovení, která se týkají podmínek, za kterých může být řidičský průkaz vydán (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Akyüz, bod 53), a jejichž klíčovou oporou zůstává, jak bylo uvedeno v bodě 78 tohoto rozsudku, zásada vzájemného uznávání řidičských průkazů vydaných členskými státy.

85 Kromě toho závěr, že podmínky stanovené judikaturou Soudního dvoru – připomenuté v bodech 48 až 51 tohoto rozsudku – pro použití čl. 8 odst. 4 prvního pododstavce směrnice 91/439 jsou i nadále použitelné, pokud jde o čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126, je potvrzen zvláštním režimem, který je podle čl. 11 odst. 4 třetího pododstavce směrnice 2006/126 vyhrazen zrušení řidičského průkazu.

86 Posledně uvedené ustanovení totiž stejně jako čl. 8 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 91/439 stanoví, že členský stát může odmítnout vydat řidičský průkaz žadateli, jehož řidičský průkaz byl v jiném členském státě zrušen. Členský stát tak není povinen přistoupit k takovémuto odmítnutí.

87 Avšak žádné ustanovení směrnice 2006/126 a ani přípravné práce na této směrnici neuvádí, že zrušení řidičského průkazu se týká, jak Freistaat Bayern, německá vláda a Komisi tvrdily na jednání, pouze formálních prvků vydání řidičského průkazu. Kromě toho nelze vyloučit, že v některých členských státech může zrušení řidičského průkazu představovat opatření, které se týká způsobilosti k řízení – přísnější než odnětí nebo pozastavení – a může být uplatněno zejména v případě řízení pod vlivem alkoholu, o které se jedná ve věci v původním řízení.

88 Bylo by tudíž paradoxní vykládat čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 v tom smyslu, že v případě omezení, pozastavení nebo odnětí řidičského průkazu některým členským státem by již držitel tohoto řidičského průkazu nemohl podle čl. 11 odst. 4 prvního pododstavce uvedené směrnice získat řidičský průkaz v jiném členském státě, přestože v případě zrušení průkazu by taková možnost stále existovala.

89 V projednávaném případě z výše uvedených úvah vyplývá, že vzhledem k tomu, že řidičský průkaz, který W. Hofmannovi vydaly české orgány dne 19. ledna 2009, byl vydán, jak vyplývá z bodů 19 a 20 tohoto rozsudku, po uplynutí období, kdy platil zákaz – který byl uložen společně s odnětím řidičského průkazu dotyčné osobě v Německu – žádat o nový řidičský průkaz, německé orgány nejsou oprávněny odmítnout uznat platnost takto vydaného řidičského průkazu.

90 Předkládajícímu soudu nicméně přísluší na základě informací uvedených v bodě 48 tohoto rozsudku a s ohledem na všechny okolnosti sporu, který mu byl předložen (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Akyüz, bod 75), ověřit, zda W. Hofmann měl v době získání řidičského průkazu své obvyklé bydliště v České republice. Pokud tomu tak nebylo, německé orgány byly oprávněny odmítnout uznat platnost tohoto řidičského průkazu. V tomto ohledu z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že vychází z předpokladu, že podmínka obvyklého bydliště na území členského státu, který vydal řidičský průkaz, byla splněna.

91 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice 2006/126 musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát v období, kdy pro držitele průkazu vydaného jiným členským státem neplatil zákaz žádat o nový řidičský průkaz, a i přesto, že podmínka obvyklého bydliště na území posledně uvedeného státu byla splněna, odmítl uznat platnost tohoto řidičského průkazu, pokud byl danému držiteli na území prvního členského státu předchozí řidičský průkaz odňat.

K nákladům řízení

92 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 2 odst. 1 a čl. 11 odst. 4 druhý pododstavec směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. prosince 2006 o řidičských průkazech (přepracované znění) musí být vykládány v tom smyslu, že brání tomu, aby členský stát v období, kdy pro držitele průkazu vydaného jiným členským státem neplatil zákaz žádat o nový řidičský průkaz, a i přesto, že podmínka obvyklého bydliště na území posledně uvedeného státu byla splněna, odmítl uznat platnost tohoto řidičského průkazu, pokud byl danému držiteli na území prvního členského státu předchozí řidičský průkaz odňat.

Podpisy.